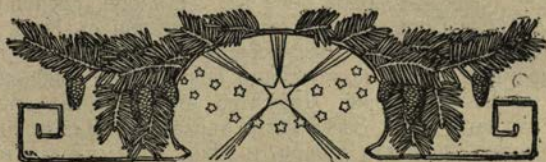

I ПОЛУГОДИЕ.

АПРИЛЪ.

КНИГА IV.

Щедринъ.

Христова нощъ.

(Предание).

Тъмното небе е цѣло посипано съ звезди, които лѣятъ студена и трептяща свѣтлина върху земята. Въ измамливото блещукане на свѣтлината се мѣркатъ чернитѣ точки на селата. Всичко е сковано, безпомощно и безмълвно, сякашъ, притиснато отъ невидима, но грозна неволя.

Ето откъмъ единия край на полето се разнесе екотъ на полунощна камбана. Отговори ѝ друга откъмъ противоположния край; обади се трета, четвърта . . . Въ нощната тъмнина се очертахъ върхове на черковнитѣ кубета. Изеднажъ околността се съживи.

По пѣтя се проточиха на върволици селяни.

Най-напредъ вървѣха хора, измжчени отъ живота и отъ сиромашия, хора съ изстрадали сърдца и наведени глави. Тѣ носѣха въ черквата своето смирение и своитѣ въздишки; само това можеха тѣ да дадатъ на възкръсналия Богъ.

Следъ тѣхъ, доста отдалечено, вървѣха селскитѣ богаташи и властници. Тѣ бѣха облѣчени въ празнични